

Arrest

nr. 278 476 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 1 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 16 april 2018, diende op 26 april 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 juli 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing in beroep bij arrest van 26 oktober 2018 met nr. 211 665.

1.3. Op 2 mei 2019 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 7 oktober 2019 beviel zij in België van een dochter, S.S.A.

1.4. Op 26 februari 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep bij arrest van 14 september 2020 met nr. 240 778.

1.5. Verzoekster minderjarige dochter S.S.A. werd wel erkend als vluchteling. In de in punt 1.4. bedoelde beslissing kan worden gelezen:

“In verband met uw minderjarige dochter [S.S.A.], die van Somali etnie is en die geboren is op 7 oktober 2019 te La Louvière, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Ali Afrah aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde herkomst uit Ali Afrah (Galgaduud) voor uzelf en uw dochter heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht de streek of het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”

1.6. In het in punt 1.4. bedoelde arrest kan ook worden gelezen:

“[...] dat de Raad van State heeft geoordeeld dat “Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg “dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat “onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”. De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn.” (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verzoekster kan overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel bekomen en zij dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kind in België geboren is en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).”

1.7. Op 19 augustus 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Op 4 februari 2022 trof verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...] Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2021 werd ingediend door :

*De perso[o]n die verklaart te heten: [S.A.H.] [...]
nationaliteit: Somalië
geboren te [...] [in] 1996*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegd document met name een nationaliteitsverklaring d.d. 11.08.2020 is niet voldoende gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Ook de loutere bewering dat betrokkene geen paspoort zou kunnen bekomen daar de Somalische ambassade zou gesloten gezien de covid-pandemie kan niet aanvaard worden als een verschoning daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

*"Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsplicht".*

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 7 juli 2022 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden afgedaan. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

"Het eerste en enig middel lijkt, in de aangegeven mate, gegrond.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld : "Het door betrokkene voorgelegd document met name een nationaliteits-verklaring d.d. 11.08.2022 is niet voldoende gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn ".

Verzoekster voert aan dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet gewag maakt van de noodzaak om een identiteitsdocument over te maken. Verzoekster wijst erop dat zij een nationaliteitsverklaring van haar ambassade met foto voorlegde waardoor het duidelijk is dat zij de persoon is voor wie ze zich uitgeeft, waardoor het stuk als een identiteitsdocument moet worden beschouwd. Ze betoogt dat het niet te begrijpen valt waarom een nationaliteitsverklaring van de ambassade met foto en stempel niet als een identiteitsdocument kan worden aanzien

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)"

Verzoekster heeft ter ondersteuning van haar aanvraag om verblijfsmachtiging een nationaliteitsverklaring neergelegd, opgesteld op 11 augustus 2020 door de Ambassade van de Federale Republiek van Somalië te Brussel. Het stuk vermeldt identiteitsgegevens met name de naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, nationaliteit, en geslacht en vermeldt ook de plaats van afgifte. Het document is ook voorzien van een foto van verzoekster. Het bevat de handtekening van een persoon met vermelding van zijn hoedanigheid, met name "first Counselor" en bevat de stempel van de boven-vermelde ambassade. De authenticiteit van het document evenals de bewijswaarde ervan wordt niet betwist door verweerder. Evenmin wordt betwist dat de foto die op het document werd aangebracht, verzoekster betreft.

Gelet op de gegevens die het document vermeldt, ziet de Raad net als verzoekster niet in waarom het betrokken stuk niet beschouwd wordt als een identiteitsdocument zoals vereist door artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, minstens wordt niet afdoende gemotiveerd waarom het stuk ondanks de gegevens die het bevat niet als een identiteitsdocument kan beschouwd worden.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet stelt dat een identiteitsdocument moet worden neergelegd. In de Memorie van Toelichting wordt gesteld: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beperkt een identiteitsdocument niet tot een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Een memorie van toelichting kan de draagwijdte van de wet niet gaan beperken en al zeker niet een omzendbrief. Mocht de wetgever van oordeel geweest zijn dat een aanvrager van een verblijfsmachtiging enkel een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart kan overmaken, had hij zulks dienen op te nemen in artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, quod non. De Raad ziet niet in en verweerder verduidelijkt niet afdoende waarom de identiteit van verzoekster nog onzeker of onduidelijk zou zijn, gelet op de neergelegde nationaliteitsverklaring.

Ook de nota met opmerkingen biedt geen verdere duiding op dit vlak. Verweerder herhaalt wat in de aanhef van de bestreden beslissing kan worden gelezen en stelt met betrekking tot de door verzoekster neergelegde nationaliteitsverklaring dat het loutere feit dat verzoekster verklaart dat er een document werd toegevoegd geen afbreuk doet aan het feit dat er geen kopie van een nationale identiteitskaart of paspoort werd toegevoegd. Met dit alles geeft verweerder aan dat een identiteitsdocument enkel een nationale identiteitskaart of een nationaal paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel kan zijn, wat geen steun vindt in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voorts benadrukt verweerder dat de bewijslast te beschikken over een identiteitsdocument op de aanvrager rust, maar dit wordt niet ontkend door verzoekster die van oordeel is hieraan voldaan te hebben door een nationaliteitsverklaring over te leggen. Dat ze deze wel degelijk heeft neergelegd blijkt uit de bestreden beslissing zelf en dus kan de nota dit niet dienstig in twijfel trekken door gewag te maken van een verklaring van verzoekster dat ze een document heeft toegevoegd aan haar aanvraag om verblijfsmachtiging of te insinueren dat ze geen nationaliteitsverklaring bij haar aanvraag heeft gevoegd. De overtuiging van verweerder dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd is en dat de aanvraag terecht onontvankelijk werd verklaard weerlegt de kritiek van verzoekster niet.

Gezien de overige motieven van de bestreden beslissing haar niet overeind kunnen houden, lijkt de bestreden beslissing vernietigd te moeten worden."

2.3. De verwerende partij richt op 14 juli 2022 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verwerende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de bestreden beslissing of de nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verwerende partij licht toe dat zij heeft gevraagd om te worden gehoord daar punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 – waarvan zij toepassing maakt in de bestreden beslissing – wel degelijk in overeenstemming is met de wil van de wetgever, die bij de totstandkoming van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in de Memorie van Toelichting heeft uiteengezet dat met een identiteitsdocument “een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel” wordt bedoeld. Daarnaast wijst zij erop dat de twee bij wet voorziene situaties waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is niet van toepassing zijn op de thans voorliggende zaak. De verzoekende partij repliceert dat een omzendbrief niet kan ingaan tegen de wet, dat de verwerende partij het begrip identiteitsdocument ten onrechte verengt tot een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel en dat zij haar identiteit op afdoende wijze heeft aangetoond door het voorleggen van een verklaring van de ambassade met foto.”

2.5. Met haar verweer ter terechtzitting waarin ze wijst op de toepassing van de omzendbrief van 21 juni 2007 die aansluit bij de memorie van toelichting, slaagt de verwerende partij er niet in de beschikking onderuit te halen, waarvan het kernpunt luidt:

“Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beperkt een identiteitsdocument niet tot een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Een memorie van toelichting kan de draagwijdte van de wet niet gaan beperken en al zeker niet een omzendbrief. Mocht de wetgever van oordeel geweest zijn dat een aanvrager van een verblijfsmachtiging enkel een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart kan overmaken, had hij zulks dienen op te nemen in artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, quod non. De Raad ziet niet in en verweerder verduidelijkt niet afdoende waarom de identiteit van verzoekster nog onzeker of onduidelijk zou zijn, gelet op de neergelegde nationaliteitsverklaring.”

Waar de verwerende partij er nog op wijst dat de twee bij wet voorziene situaties waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is, niet van toepassing zijn op de thans voorliggende zaak, is het zo dat dit niet ter betwisting staat en dit verweer dus evenmin afbreuk kan doen aan de beschikking.

2.6. Dit leidt tot de vaststelling dat de beschikking overeind blijft.

2.7. Het enig middel is derhalve gegrond wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA